

град Перник, 27 март 2013 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на тринадесети март две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №51 по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр, с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област против решение №336 от 30.11.2012 г. на Районен съд - Радомир, постановено по НАХД №466 по описа на съда за 2012 г. С атакувания съдебен акт е изменено наказателно постановление с №23-2305602 от 26.07.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, издадено срещу ***, гр. Радомир ЕИК по БУЛСТАТ 113020833, седалище и адрес на управление: *** за нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда (КТ), като вместо на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, административното наказание „имуществена санкция“ е определено да бъде наложено на основание чл. 415в от КТ в размер на 100 (сто) лв.

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е постановено в нарушение на материалния закон. Съдържат се доводи за липса на предпоставки за квалифициране на нарушението като маловажно в смисъла на чл. 415в от КТ. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да се произнесе по съществото на спора, като потвърди процесното НП. Пред съда жалбоподателят не изпраща представител.

Ответникът по жалбата - ***, гр. Радомир се представлява от ю.к. Каменов. Възразяват срещу жалбата и молят решението на първата съдебна инстанция като правилно и законосъобразно да бъде оставено в сила.

Окръжна прокуратура - Перник дава заключение за законосъобразност на обжалваното решение.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане. Пред касационния съд като писмени доказателства във връзка със сочените касационни основания, ответникът представя извлечение от регистъра на НОИ съдържащо данни за осигурено лице *** относно факт на

деклариране от страна на наказаното дружество на осигурителния доход на *** за месец 7, 2011 г.

Административен съд – Перник, като разгледа жалбата по реда на чл. 208 и сл. от АПК и взе предвид доводите и становищата на страните, след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на обжалваното решение приема следното:

За да постанови атакувания съдебен акт решаващия състав на Районен съд – Радомир след преценка на събраните и представени писмени и гласни доказателства е приел за безспорно от фактическа страна, че дружество *** като работодател, при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения от страна на *** – работник на длъжност „стругар“ не е изплатило в срок до 31.08.2011 г., установен и с Вътрешни правила за работната заплата на ***, уговореното трудово възнаграждение на работника за месец юли 2011 г. Нарушението било установено на 18 май 2012 г. в хода на извършвана документна проверка на дружеството от инспектори към Д“ИТ“ – СО при представяне на справка за трудовите възнаграждения изплатени от дружеството на работници/служители към 31 март 2012 година.

Въз основа на така установеното от фактическа страна районният съд, извършил служебна проверка за законосъобразност е приел от правна страна, че административнонаказателното производство е протекло при спазване на процесуалните правила и съобразяване с изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за реквизити на АУАН и издаденото въз основа на него НП. Касационния съд споделя тези изводи на първата съдебна инстанция.

Приел да разгледа съществото на спора Районен съд – Перник след преценка поотделно и съвкупно на доказателствата и доводите на страните е приел, че дружеството е осъществило от субективна и обективна страна вмененото му нарушение. Този извод касационният съд също намира за правилен.

Изследвайки въпроса за относимостта и справедливостта на определеното да бъде наложено административно наказание решаващият първоинстанционен състав е приел на база доказателствата по делото, че в процесния случай са налице предпоставки нарушението да бъде квалифицирано и санкционирано като маловажно, поради което е изменил процесното НП в частта му във връзка с приложимата санкционна норма, като е определил наказание в минималния размер, предвиден за случаите на маловажни нарушения на КТ.

Административен съд – Перник намира атакувания съдебен акт в тази му част за неправилен.

На първо място в резултат на извършената служебна проверка на решението на районния съд на основание чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН настоящия касационен състав установи, че атакуваният съдебен акт е валиден и допустим, като постановен по отношение на акт, подлежащ съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в законен състав и в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

Относно приложимия материален закон и във връзка с доказателствата по делото, включително и представените пред настоящата инстанция касационният съд намира решението на първата

съдебна инстанция за незаконосъобразно в частта относно приложимата санкционна правна норма.

Правилна е преценката на решаващия състав на районния съд относно безспорност на факта на нарушението и неговото авторство. Нормата на чл. 128, т. 1 от КТ вменява в задължение на работодателите в установените срокове да плащат на работниците и служителите уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. По делото е безспорно установено, че касационният жалбоподател не е изпълнил това си задължение, като не е изплатил в срок дължимото на *** уговорено трудово възнаграждение за извършената от последния работа, при добросъвестно изпълнение на трудовите му задължения през месец юли 2011 г. Липсват данни в подкрепа на обратната теза, а именно – че труд не е полаган или че работа не е извършена, или че възнаграждение е изплатено в срок, или че е частично изплатено, според гарантираното в смисъла на чл. 245, ал. 1 от КТ. Всичко това е достатъчно да послужи като основание за образуване на административнонаказателно производство за неизпълнение на задължението по чл. 128, т. 2 от КТ.

Не се споделят изводите на първата съдебна инстанция обаче, че в случая са налице предпоставки за приложението на чл. 415в от КТ. За да може нарушение на трудовото законодателство да се определи като маловажно необходимо е да са налице в кумулация следните предпоставки: отстраняване на нарушението веднага след неговото установяване и липса на произтекли от нарушението вредни последици за работници или служители от същото. Представените по настоящото дело като доказателства за изплащане на дължимото за месец юли 2011 г. трудово възнаграждение платежни нареждания от 27.04.2012 г. и от 19.05.2012 г. за суми съответно от 150 (сто и петдесет) лв. и 200 (двеста) лв., с посочено основание за превода „служебен аванс“, направени в полза на *** касационният съд не цени като доказателства, удостоверяващи плащане именно на дължимото трудово възнаграждение, както и незабавното отстраняване на нарушението. На първо място служебният аванс, така както го разбира съдът, не е трудово възнаграждение или част от същото, а сума която се предоставя авансово на работника или служителя за изпълнение на негови служебни задължения, за които суми съответно работника или служителя дължи отчетност на работодателя. Но дори хипотетично да се приеме, че т.нар. служебен аванс е всъщност дължимото и неизплатено своевременно на работника възнаграждение за положения от него труд през съответния месец, то предвид сумата по платежното нареждане от дата 27 април 2012 г. – 150 лв. същата не е съответна на дължимата на *** сума за получаване за месец юли 2011 г., която е в размер на 306.81 лв. Т.е. ако се приеме, че плащане направено в деня, следващ деня на установяване на нарушението е отстраняване „веднага“, то не е налице отстраняване на нарушението, тъй като последното е обвързано с неизплатена конкретна сума, установена по размер пред съда. Що се отнася до второто платежно нареждане от дата 19.05.2012 г., което съдът обсъжда само във връзка с възражението на жалбоподателя, че преди издаване на НП нарушението е било отстранено, тук дори отново хипотетично да се приеме, че е налице плащане на друга част от трудовото възнаграждение, а не превод на служебен аванс, то не е налице първата предпоставка за приложение на чл. 415в от КТ – не е налице отстраняване на

нарушението „веднага“. Независимо че датата на платежното нареждане предхожда издаването на процесното НП, чл. 415в от КТ предполага отстраняване на нарушението веднага след неговото установяване по реда на КТ, а не веднага след съставяне на акт за установяване на нарушението. Представеното пред настоящата инстанция извлечение от регистъра на НОИ за осигурените лица също не удостоверява плащане, предвид факта че съдържа единствено данни по декларация образец №1 към Наредба №Н-8 от 29.12.2005 г. на МФ.

Отделно от горното не е налице и втората изискуема се предпоставка за приложението на чл. 415в от КТ. Тук съдът споделя изцяло позицията на административнонаказващия орган, че от нарушението безспорно са произтекли вредни последици, като се има предвид както характерът на задължението – а именно изплащане на възнаграждение за положен труд, с което работникът да може да посрещне ежедневни и на семейството си разходи, така и периодът на неплащане, изтекъл към датата на установяване на нарушението.

При горните изводи, решението на Районен съд – Радомир, като неправилно следва да бъде отменено, като процесното НП ще бъде потвърдено във вида, предвиждащ наказание за осъществен основен състав на административното нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №336 от 30.11.2012 г. на Районен съд – Радомир, постановено по НАХД №466 по описа на съда за 2012 г. КАТО ВМЕСТО НЕГО постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление с №23-2305602 от 26.07.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу ***, гр. Радомир ЕИК по БУЛСТАТ 113020833, седалище и адрес на управление: *** за нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда (КТ), за което на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.